

A Teleport

A gyülekezeti alkalom végeztével elindultam lefelé a hegyről, amin az összejövetelnek helyet adó épület állt. Kényelmesen sétálva haladtam lefelé az úton két fiatal nővel. Az egyiküknek fekete dús, hosszú, erősen hullámos, szinte már göndör haja volt, a másik szőkésbarna hajú és valamivel vékonyabb testalkattal rendelkezett. Ami a körülményeket illeti, kellemes meleg, napsütéses idő volt, a fák leveleinek lágy szellő okozta halk neszezése kezdte lassan kiöblíteni a fejemből az alkalom alatt felgyülemlett stresszt. Az elmúlt pár órában nagyon igyekeztem hasznos lenni, de vagy nem sikerült vagy csak nem éreztem, hogy sikerült volna, ami az én szempontomból nyilván ugyanazt jelentette. Csak fel és alá futkostam, "fontos" emberek után, hogy mondjanak valamit, amit tehetek, hogy a dolgok jobbak legyenek aktuális állapotuknál, de úgy tűnt, egyáltalán nincs rám szükség. De mindegy, hiszen ezen már túl voltam és próbáltam valóban túl lenni rajta. Engedni, hogy a helyzet és az új környezet semmivé tegye bennem, ami talán valóban az is volt.

A lefelé tartó séta közben hármásban beszélgettünk. Pontosabban a szőke lány beszélgetett velem - bár ez a haj inkább szőkésbarna, de ez túl hosszú szó. Sajnos nem tudok a lányokra a nevükkel hivatkozni, mert nem tudom azokat. Nem mintha nem ismertem volna őket, csak a neveikkel mindig gondban vagyok. Alapból eléggé nehezen jegyzek meg neveket, ráadásul a bemutatkozások alkalmával annyira zavarban szoktam lenni, hogy egyszerűen nem marad agyi kapacitásom rá, hogy a másik nevére koncentráljak, így az első alkalommal biztosan elszáll. Később pedig nem mertek rákérdezni, mert az olyan ciki és abban a helyzetben is biztosan megtörte volna a helyzet pillanatnyi igen kellemes jellegét. A fekete hajú lány kettőnkől pár lépéssel előrébb haladt, de még elég közel ahhoz, hogy hallja amit mondunk és alkalmanként, pár szó erejéig becsatlakozzon a beszélgetésbe. Ő kicsit visszahúzódóbb volt, nem olyan nyitott, érdeklődő, barátságos és közeledő, mint a mellettem sétáló társa. Ez a helyzet lassan, de biztosan tisztította ki a lelkemből azokat az élményeket, amelyeket élvezeti fokát leginkább a strandok csúszdáira felhordott homok és a lecsúszók jobbára meztelen alfele között fellépő kölcsönhatáshoz tudnám hasonlítani.

Már jó ideje haladtunk lefelé, mikor eszembe jutott, hogy az összes cuccom a hegytetőn hagytam, nem csak a gitárom, de az autót is, amivel érkeztem. Bár érzésre nem rég indultunk, tudtam, hogy az út visszafelé hosszú lenne, talán több órát is igénybe venne. A lefelé haladással töltött idő is nyilván csak a lányok miatt tűnt rövidebbnek. Az igazat megvallva, nagyon élveztem a lányok társaságát. Még a fekete hajú lány is kedves volt velem, és ez nem volt mindennapos élmény. Nagyon bosszús lettem. Ott volt a korábban tapasztalt „minden igyekezetem ellenére felesleges vagyok” érzés illetve az, amit utána séta közben tapasztaltam, amikor ezek a lányok kiténtettek figyelmükkel. Ahogy apám szokta mondani; „Ha zongorázni tudnám a különbséget én lennék a Fischer Annie”. Nagyon utáltam, hogy ennek most a feledékenységem miatt lesz vége, hisz ők nyilván mennének tovább a saját dolgukra.

Legnagyobb meglepetésemre azonban a szőke lány felajánlotta, hogy visszajön velem. Felvetésére (és talán nem kis mértékben a felé intézett célzatos, unszoló szemmozgásának hatására) a másik lány is velünk tartott a visszaúton. Rendkívül boldog voltam, hogy nem egyedül kell visszakutyagolnom, de nagyon zavart a gondolat, hogy most ők miattam (és a tőlem elválaszthatatlannak tűnő hülyeségem miatt) elvesztegetnek az életükből bármennyit is. Arról nem is beszélve, hogy fárasztóbbnak is ígérkezik az út hegynek felfelé. Kérdezgettem hát, nincs-e valami megoldás a gyorsabb és kényelmesebb visszajutásra. (Nyilvánvaló, hogy a lelkiismeret furdalásom megszüntetésére az lett volna a legegyszerűbb megoldás, ha visszautasítom kedvességüket útra és megmondom nekik, hogy visszamegyek egyedül, menjenek csak tovább és elköszönök. Ezt azonban egyetlen porcikám sem kívánta, nagyon élveztem a velük töltött időt.) Ahogy érdeklődtem, hogy nincs-e valami helyi buszjárat vagy ilyesmi, mintegy mellékesen megjegyezték, hogy hát, ott van például a teleport. Elhültem:

- Teleport?!
- Igen, igen, nincs is messze, csak egy kicsit kell gyalogolni és ott lesz.

Egy fás parkba érkeztünk, ahol semmi jele sem volt bármilyen modern technikai eszköznek. Rikítóan fehér, fényes kapszulára számítottam, de legalább egy ezüstösen csillogó sugárvetőre, amelyik a célszemélyt egy megfelelően tiszta felületről kapja fel és viszi valamilyen rejtélyes, de nagyon gyors módon az utazási céljához. Ezzel szemben, mi az egyik fa alatt álltunk meg. A fa tövében csak egy kicsi, szintén fából készült bódé állt, olyan mint amiből üdítőket, esetleg édességet vagy egyszerűbb szendvicseket szoktak árusítani. A bódén elég sok olvasnivaló volt elhelyezve az eszköz használatának feltételeiről és mikéntjéről. Mivel a lányok természetesen kezelték a teleport létezését, emiatt azt gondoltam, hogy a viszonylag sok iromány olyasmi, mint a liftekben található sokszor kilométer hosszú használati utasítás, amit soha senki nem olvas el. Hiszen egy liftet mindenki tud kezelni. (Most tekintsünk el azoktól, akik a kijelzőn mindig figyelemmel kísérik a lift aktuális helyét, akkurátusan kiszámítják a különbséget jelenlegi helyzetük és a kijelzőn látható érték között, signum függvényt alkalmaznak és az eredménytől függően nyomják meg a fel vagy a le gombot a gyűjtővezérlésű felvonó hívótábláján. Nem vagyok biztos benne, de gyanítom, hogy ugyanez a – sajnos nem kis csoport – nyomkodja gyors egymásutánban az előbb említett gombot, abban bízva, hogy ezen cselekedetük jótékony hatással lesz a lift mozgási sebességére.) Visszatérve a felvonóban található használati utasításra, azt legfeljebb akkor olvasgatja valaki, ha valami műszaki hiba miatt hosszú időre a liftbe ragad és már nincs más, amivel elűzhetné az unalmát. Persze az is előfordulhat, hogy az egyik köztes emeleten nem tervszerűen megáll a lift és beszáll mellénk az ellenkező nem egy igen vonzó egyede. Ilyen esetben, mivel őt mégsem bámulhatjuk az út hátralevő részén – pedig szeretnénk - meredten a falat bámulni meg kínos lenne - mivel ebből arra engedne következtetni, hogy mérsékelt elméleti képességekkel rendelkezünk, annak látszatát pedig mindenképpen szeretnénk elkerülni, különösen a frissen csatlakozott utazótársunk szemében - szóval ilyenkor nem marad más számunkra, mint a lift használati utasításának elmélyült tanulmányozása. Így megőrizhetjük képzelt méltóságunk, biztosan elkerülhetjük a bár áhított, de rendkívül kínosnak vélt véletlenül

bekövetkező szemkontaktust és némi intellektuális benyomást is kelthet érdeklődő arckifejezésünk, de legalábbis az a nyilvánvalóan látható tény, miszerint tudunk olvasni.

A bódé felirataival azonban, mint kiderült egy kicsit más volt a helyzet. Az első szembeötlő különbség az árlista volt. Kiderült ugyanis, hogy az utazás rendkívül drága, egy út vagy negyedéves átlagos kerestet emészt fel. Ja és személyzet is van, bár úgy tűnt a bódéból hirtelen előbukkant hölgynek más teendője nincs, mint hogy aláírassa az ügyfelekkel a megfelelő felelősségvállalási és egyéb papírokat. (Kicsit hasonlít a dolog a repülőjáratok használatakor tapasztaltakra, már ami az utazás tényleges idejének és a teljes ráfordított időnek az arányát illeti, a becsekkolással, átvizsgálással, biztonsági ellenőrzéssel, vámmal stb. Itt ugyan csak pár oldalnyi papírt kell aláírni, viszont az utazás maga egy szempillantás alatt lezajlik, legalábbis az alapján, amit a teleportokról tudni véltem.) Manapság, amikor az interneten egyetlen meggondolatlan kattintással akár több ezer oldalnyi jogi nyilatkozatot tehet az ember, gyanús, hogy a visszatásztónak egyáltalán nem mondható, formaruhás hölgy jelenléte nem elsősorban az utazó érdekeit szolgálja, sokkal inkább azt a célt, hogy az árakkal való szembesülés első mellbevágó élménye legalább az önérzetesebb hímeknél ne tudjon azonnali, gerincvelői alapú hirtelen távozást kiváltani, blokkolja őket ebben a jó benyomást tenni kényszere. Esetemben az "utaskísérő" hölgy jelenléte – legalábbis ebből a szempontból - felesleges volt, hiszen a társaságomban levő hölgyek már kiváltották ezt, az üzemeltető cég számára kívánatos hatást. Legyőzve tehát minden belső józan ítélőképességemet, felajánlottam, hogy fizetem az utat. Legnagyobb meglepetésemre szóke lány ragaszkodott hozzá, hogy kivegye a részét a költségekből és én csak reméltem, hogy erre nem a feminista neveltetése, sokkal inkább az irántam érzett vonzalma vezette, ezért - és mert rengeteg pénzről volt szó - a felajánlását nagylelkűen elfogadtam.

Mielőtt beléptünk a helyiségbe még feltűnt egy plakát, ami nem is annyira a bódén, inkább az azzal szinte összenőtt fa oldalán volt. A papír tájékoztatása szerint van 0,12% esélye, hogy az átvitel során valami váratlan fog történni, mivel a teleportok szoftverrendszerér a kiberbűnözők rendszeresen támadják. Furcsa plakát volt. Nem tudtam róla megállapítani, hogy a váratlan dolog jót vagy rosszat jelent, sőt igazából az sem volt egyértelmű, hogy a plakátot ki és milyen céllal rakta ki. Az egyik lehetséges olvasat szerint a teleportot üzemeltető cég figyelmezteti a felhasználókat, hogy a gonosz bűnözők miatt van ugyan, de csak egy rendkívül kicsi valószínűsége az átviteli hibának, ami elég csúnya következményekkel járhat. A mellékelt illusztráció kicsit emlékeztetett a cigis dobozokon látható rákos tüdőkéhez. A képen mintha valami féreg dugta volna ki a fejét egy lyukon, de hogy ez a lyuk min van, élőlényen vagy tárgyon, illetve hogy milyenek a méretarányok, nem derült ki. A másik olvasat szerint a plakátot maguk a hackerek készíthették és arra hívják fel a figyelmet, hogy tevékenységüknek köszönhetően most már van rá esély, hogy szabaddá válsz - bármit is jelentsen ez. Ebben az olvasatban a féreg valamiféle valódi belső szépséget szimbolizált az alkotó szerint, mint ahogy a punkok szemében nincs is szebb annál, mintha valakinek az összes haja a feje közepén egy keskeny sávra koncentrálódik, ott azonban lángvörös és kőkemény. Be kell ismerjem azonban, hogy ezek csak a szélsőséges olvasatok, a valóság bárhol a kettő között is lehetett.

Belépve a helységbe, az első látásra olyasmi volt mint egy szauna, apró és csak 3-4 ülőhely van benne. Sötét volt, csak a bódé apró ablakán beszűrődő kevés fény világította meg a szegényes "bútorzatot", belső világításra utaló nyomot nem láttam. Csak a szőke lány jött be velem, de még így is aggódtam, annak ellenére, hogy az üzemeltető hölgy biztosított, hogy akár mind a hárman egyszerre is utazhatunk biztonságosan. (Pedig nem is néztem meg a Légy című filmet! Csak mesélték, de úgy látszik az is sok volt.) Még mindig nem tudtam, hogyan is működik a készülék, azért biztos ami biztos egy kicsit távolabb húzódtam a szőke hölgytől, próbáltam úgy ülni, hogy a testünket befoglaló téglatesteink a térben ne alkossanak metszetet, mert hát, ki tudja. Szorongásomat az sem csökkentette igazán, hogy ahogy a szemem kezdett hozzászokni a benti fényviszonyokhoz, láttam, hogy belső falakon is találhatóak feliratok és azok között szintén ott van az a zavarba ejtő plakát. Szőke kísérem (talán megérezte az aggodalmam) végül kiszállt a gépből, hogy a következő járáttal jöjjön, így egyedül maradtam. Vártam. Nem tudtam mi és mikor fog történni.

Ahogy a kevés fényhez kezdett hozzászokni a szemem, egyre többet láttam. Kiderült, hogy a kis fülkéből tovább lehet jutni és így a helység valójában már sokkal nagyobb. Igazság szerint az egész belülről egy összenyitott ikerház jellegét ölti, két tökéletesen szimmetrikus térrésszel, sötétbarna, fából készült lépcsővel és helységekkel két szinten. A helységek némelyike ajtóval leválasztott volt és ezek az ajtók is ugyanabból a sötétbarna fából készültek, mint az asztalok, székek, sőt minden az épületen belül. A vastag, látszólag természetes fából készült berendezés egy mélyen a természetben lévő vidéki ház nyugalma sugározta. Ebből azonban már nyilvánvaló lett, hogy ez már a teleport valami speciális tulajdonsága, hiszen az épület kívülről csak egy bódé, maximum három köbméter volt.

Már jó ideje bent voltam, mikor egy alacsony, borostás, kicsit torzonborz pacák jelent meg. Kiderült ő is utazó, de már nem zavart hogy van utastársam. Talán a hely megnyugtató volta miatt, talán azért, mert egyértelmű volt, hogy van hely bőven, nem kell átlapolástól tartanom – bár még mindig nem tudtam, hogyan is működik a szerkezet. Így már a pasas olyan volt számomra mint bárki a buszon és szemmel láthatóan én is olyan voltam az ő számára. Amikor megjelent, nem köszönt, igazából később is úgy járkált fel s alá, mintha ott se lennék, rám se hederített. Ami engem illet hamarosan elkezdtem otthonosan mozogni a házban. Nem tudtam mennyi idő telt el, de furcsa mód nem is érdekelt. Ahhoz képest, hogy a gyors utazás reményében szálltam be, már biztosan órák teltek el és engem ez fura mód egy cseppet sem zavart. Még a lányok hiánya sem tűnt fel.

Egy idő után azon kaptam magam, hogy kérdésekre válaszolok. Az egyik vaskos fa asztalnál ültem és valamiféle tesztkérdések voltak előttem egy rakás papíron. Alapvetően feleletválasztós kérdések, csak x-et kellett biggyesztenem a megfelelő kockába. Néha előfordult olyan kérdés, ami egy-két szavas rövid választ igényelt, de hosszú kifejtős kérdés egyáltalán nem volt. Próbáltam a tölem telhető legkorrektebb válaszokat adni. Rumcájsz (így neveztem el magamban utastársam, a szemmel jól látható hasonlóság miatt) egy másik asztalnál ült egy másik halom papír felett. Láthatóan izzadt. Rengeteg kérdés volt, úgyhogy egy idő után egy kicsit el is

fáradtam. Hogy kinyújtóztassam a tagjaimat, felálltam és kicsit járkáltam a házban. Valahogy egyáltalán nem foglalkoztatott az idő múlása.

Időközben kaptunk valami oktató videót is a szerkezet működéséről. A rendkívül látványosnak szánt high-tech elemzés keretén belül végre láthattam olyan cikázó fényes, pörgő forgó alkatrészekről készült képeket, amikre eredetileg számítottam, amikor a teleport szóba került. Megtudhattam, hogy az egész teleport lelke egy quantumszámítógép, ami rendkívül hatékony, de csak ha használják, mivel egyetlen pillanatban ki tud számolni mindent. Ez rendkívül hasznos amikor kap egy feladatot, hiszen egy szempillantás alatt egyetlen lépésben megold mindent, de azokban a pillanatokban, amikor nincs dolga, csak NOP¹-okat hajt végre végtelen számban, ugyanakkora teljesítményfelvétel mellett. Rumcájszt mindez egy cseppet sem érdekelte, láthatóan sokszor utazott már. Visszaültem és újra tollat ragadtam.

A kérdések láthatóan nem valamiféle tudásszintet akartak felmérni, inkább afféle önismereti kérdések voltak. Valahogy egyszer csak nyilvánvaló lett, hogy miről is van szó. A teleport nem létezik. Mármint nem tudnak egyik helyről a másikra áthelyezni. Csak információt tudnak szállítani fénysebességgel. Csak arra képesek, hogy létrehozzanak egy tökéletes másolatot egy új helyen és megsemmisítsék az eredetit a régiben. Furcsa mód akkor ez nem aggasztott. Nyugodt voltam, valamilyen más tudatállapotba kerültem. Mintha az, ami velem történt, nem velem történt volna. Olyan volt, mintha csak egy filmet néztem volna, amiben történetesen én voltam az egyik szereplő. Mindent felülről, egy másik dimenzióból, teljesen más perspektívából láttam és tudtam, hogy minden rendben. Ha úgy tetszik, Isteni nyugalom szállt rám. Tudtam, hogy a dolgok jól ki vannak találva, implementálva, letesztelve és a rendszer tökéletesen működik. A rengeteg kérdés és a szuperszámítógép csak arra kell, hogy a lehető legpontosabb képet készítse az utasról, hogy annak másolata tökéletes lehessen. A testi, fizikai szkennelés, az atomi szintű strukturális felépítés rögzítése már rég megvolt, mondhatni ősrégi technológia, az a legkisebb probléma a teleportálás során. A belső, a lélek feltérképezése más sokkal komplexebb, tulajdonképpen ez volt az, amit nem tudták megoldani nagyon sokáig, ezért nem lehetett teleportot készíteni. De az új szuperszámítógép már alkalmas volt arra, hogy lépést tartson az emberi elmével, elemezze, feldolgozza és rögzítse annak jeleit, létrehozva a lélek térképét, azt az információhalmazt, amiből rekonstruálni lehet.

Na, de Rumcájsz láthatóan nem igyekszik pontos képet adni, csak túl akar lenni sokadszor a hülye kérdések garmadáján. A legtöbb helyen találomra dob egy x-et valahova. Mi lesz így belőle a másik oldalon? Új tudatállapotomban láthattam, hogy ez sem baj. Ő ilyen és emiatt pontosan ilyen lesz az új helyen is. Mivel nem csak a kérdésekre adott válaszok számítanak, hanem a reakciónk a kérdésekre. Később azt is megtudtam, hogy mindenki annyi időt tölt a teleportban, amennyit akar. A tesztek nem kötelező végigcsinálni, de mint azt magam is megtapasztalhattam, igazából, amikor bent vagy, nem érzel kényszert semmiféle sietségre. Bár a teleportban töltött idő az utas számára hosszú óráknak tűnhet, de kívülről mindez csak egy pillanatig tart, aztán már a célhelyen vagyunk, az indulási állomás pedig üres és új utasokra vár.

¹ NOP - No Operation, az az utasítás amit a számítógép akkor végez, amikor nincs semmi dolga